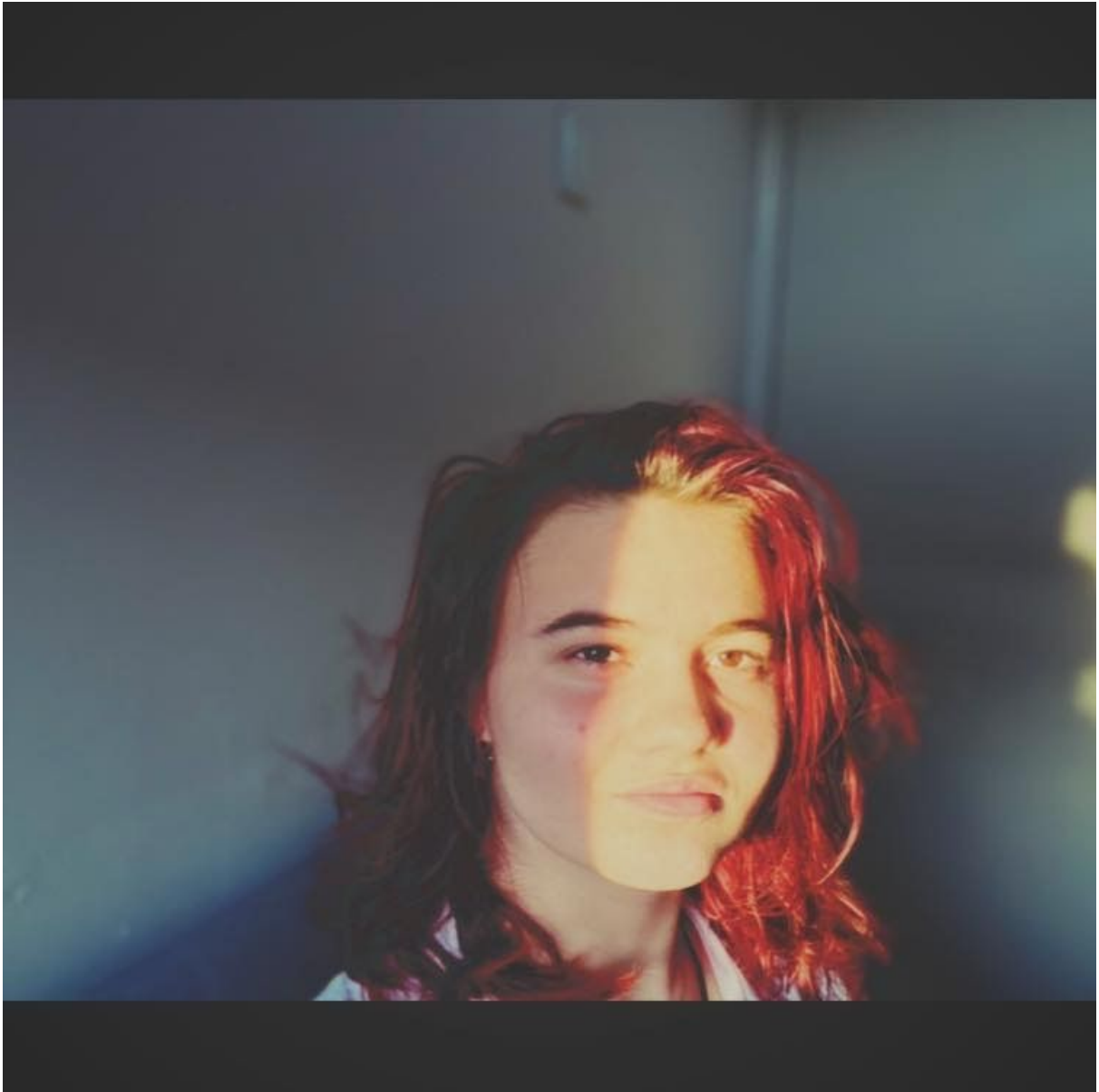

het

verhaal

achter de

mooie **glimlach** ;

geschreven door jerney van den akker.

hoe mijn leven begon

mijn ouders kregen te horen dat er iets niet goed zat en dat ik meervoudig gehandicapt zou zijn dus dat ze mij beter weg konden laten halen. mijn vader verklaarde de dokter als gek en mijn ouders zijn vertrokken. dat is maar goed ook want er is lichamelijk helemaal niks mis met mij. ik kan alles gewoon zelfstandig doen en heb hier geen hulp bij nodig. op 12-12-2000 werd ik geboren via een keizersnee, ik werd geboren met een open ruggetje

ook wel spina bifida genoemd. ik ben hier aan geopereerd toen ik 2 dagen oud was. deze operatie duurde 10 uur iedereen was zenuwachtig want als ze per ongeluk een zenuw raakte kon ik verlamd raken. gelukkig is de operatie goed gegaan. en kan ik alles wat een ander iemand ook kan. ik moest wel nog de volgende paar jaren komen voor controle. en toen ik 2,5 jaar oud was was er littekenweefsel gaan groeien bij mijn litteken en hier begon ik last van te krijgen. ik moest weer geopereerd worden. ze gingen het

littekenweefsel verwijderen en deze operatie die duurde ook 8 uur. wat eerst een litteken was van misschien 15 cm was toen opeens een litteken van 32 cm. ik mog na de operatie niet op mijn rug liggen. laat dat nou net de houding zijn waar ik mee sliep. ze moesten me vastbinden zodat ik rustig bleef en mezelf niet nog meer pijn te geven. ik heb dit niet als traumatisch ervaren. ik ben geboren en geopereerd in het sofia kinderziekenhuis en die waren allemaal zo ontzettend lief dat is echt het beste ziekenhuis ooit. toen we uit het ziekenhuis waren ontslagen moesten we wel nog een paar keer terug voor controle. ik kan de tijd daarna weinig herinneren .we gingen altijd op bezoek bij mijn overgrootoma dat was altijd heel erg gezellig mijn tante was er dan ook en mijn opa en oma waren ook altijd gezellig van de partij. de oudere gingen altijd kaarten en ik ging dan altijd spelen met mijn broer lorenzo hij is 2 jaar ouder dan ik. toen kwamen er achter dat overgrootoma kanker had en ging het allemaal erg snel.ze belandde in een bejaardentehuis hier hadden

mijn familie met elkaar een afscheidsdienst mogelijk gemaakt.

Mijn moeder

Mijn moeder zegt wel eens tegen mij dat mijn vader chagrijnig is. Ik weet dan niet wat ik ermee moet. Dit terwijl ze het weinig heeft over mijn behandeling. Net zoals ze eerder nooit vroeg naar mijn dag. Ik heb het idee dat ze er niet in geïnteresseerd is. Ik ben eraan gewend, want het is altijd zo gegaan. Ik vind dat ze wel meer haar best mag doen, maar dat heb ik haar vaak genoeg gezegd. Ze reageert daar weinig op.

Mijn moeder is telefoonverslaafd. Ze loopt dan achter me, bv in de stad. Ik probeer met haar te praten, maar ze is er niet bij. Ze loopt ook zo tegen een lantaarnpaal of onder het verkeer. Het is dan net de omgekeerde wereld, ik moet dan mijn moeder opzij trekken, ipv zij mij.

Ik herinner me niet dat mijn moeder iets met ons ondernam vroeger. Mijn nicht zegt wel eens dat ze dat wel deed, maar ik kan het me niet herinneren.

Mijn vader

Mijn vader hij is ongeveer 46 jaar oud, hij is tegelzetter van beroep en is heel lang. Mijn vader doet meer in het huishouden dan mijn moeder. Hij gaat bijna nooit mee naar verjaardagen. Hij liet me nooit echt vrij, ik mocht nooit ergens alleen heen of ergens logeren. Dat vond ik niet leuk.

Mijn vader heeft tattoos met namen van alle drie zijn kinderen. Hij heeft een portret van mij en van mijn broer op zijn rug. Mijn vader kan grappig zijn, hij heeft droge humor, net als ik. Ik wil mijn vader blijven kennen, omdat ik hem nodig heb voor praktische zaken en voor de behandeling. Gesprekken kunnen misschien van pas komen om het misbruik achter me te kunnen laten. Ik wilde eerst ook contactherstel, maar twijfel daar nu wel over. Mijn ouders hebben eerst gezegd geen gezinsbehandeling te willen, nu wel, ik vraag me af waarom ze dat niet meteen hebben gedaan. Later wilden ze dit toch niet doen, ik had dat eigenlijk al de hele tijd verwacht. Toch doet het pijn.

Mijn vader werd ziek, had iets aan zijn schildklier, waardoor hij het aan zijn ogen kreeg. Het bedrijf waar hij werkte ging ook nog failliet, daarom zat hij thuis. Mijn moeder was veel weg vanwege haar werk, mijn broer zat bijna altijd op zijn kamer.

Mijn vader kijkt boos, heeft een norse uitdrukking op zijn gezicht, ik heb dat ook wel. Door die blik van mijn vader en doordat hij een zonnebril moest dragen vanwege de last aan zijn ogen, vonden mijn klasgenoten hem altijd eng.

Mijn vader is agressief geworden, deels werd hij dat misschien van de medicatie tegen de schildklierproblemen, waar hij heel opgefokt van werd. Een keer was hij boos op me, ik was op mijn kamer en toen kwam hij met een bezem naar me toe en wilde me ermee slaan. Dat heeft hij niet gedaan, hij dreigde ermee. Ik schrok, was nog best wel klein, ik weet niet meer precies hoe oud. Het was bedtijd en ik ben gaan slapen. Hij heeft wel zijn excuses aangeboden daarna. Mijn moeder heb ik hier niet over gesproken. Ook heeft mijn vader met glas gedreigd naar mijn moeder. Ze

hadden ruzie, hij had iets kapot gegooid en hij dreigde mijn moeder wat aan te doen. Mijn moeder nam het niet serieus, zij is geen bang persoon. Ik was half op de trap en half boven, dus ik heb het niet helemaal meegekregen. Ik was wel bang dat er iets zou gebeuren, ik was ook nog niet heel oud, het was ongeveer 6 jaar geleden. Op de camping was mijn broer vervelend, toen ging mijn vader dreigen met een vork, hij gooide de vork en deze kwam in het been van mijn broer terecht. Achteraf heeft mijn vader sorry gezegd, maar mijn broer moest naar de huisartsenpost. Ook dit is alweer een tijd geleden, mijn broer was toen 11 jaar ofzo. Het was een bizarre situatie, ik was er niet bij, want ik was met mijn nichtje in de speeltuin. Toen we terugkwamen zagen we allemaal bloed en stuurde mijn vader ons weg om een ijsje te halen. Later kregen we een verhaal te horen dat het een ongeluk was, op dat moment geloofde ik dat wel, nu vind ik het wel een raar verhaal.

Sinds een aantal jaren drinkt mijn vader veel en is hij vaker dronken geweest. Dat kon 2 kanten op

gaan: of hij was melig en gezellig, of hij werd boos. We wisten het nooit van tevoren, het was altijd afwachten, wat het extra eng maakte. Nu is het wel minder geworden, is het alleen nog met feestjes. Ik weet niet hoe het kwam, misschien wilde hij eraan werken. Hij heeft nu ook weer werk.

Ook gebruikte hij in die tijd wel eens coke. Hij werd er opgefokt van. Dat doet hij nu niet meer. Wel blowde hij toen en nu nog steeds, maar daar heb ik nooit veel last van gehad. Hij werd er wel rustig van.

Mijn vader appt me nog steeds, bijvoorbeeld foto's van het werk of dat hij uit eten is of van de hond. Dat kan wel grappig zijn.

Mijn broer

hij is 21 jaar, lang, en ik vind hem een beetje raar, dat is hij gewoon.

Lorenzo is geen lelijke jongen om te zien, maar hij verzorgt zijn uiterlijk niet. Hij heeft redelijk veel vrienden, die zijn ook een beetje raar. Hij houdt niet van voetbal, wat heel anders is dan bij mij.

Wij lijken op kinderfoto's wel op elkaar, maar nu niet meer. Ook wat betreft innerlijk zijn we heel anders. Hij is een beetje geldverslaafd. Hij vindt het leuk om heel veel geld te hebben.

Hij heeft een strafblad gehad, maar dat is vervallen omdat hij 18 jaar werd. Hij had brand gesticht en bleef erbij staan, is toen gepakt. Hij was echt jong, een jaar of 14. Ook heeft hij drugs gedeald, daarvoor kwamen er ook wel eens mensen bij ons thuis, hij had echt foute vrienden. Hij was ook heel beïnvloedbaar. Hij kon ook niet goed leren en is snel van school gegaan. Ook voor het dealen is hij gepakt. Hij moest verplicht met

iemand praten. Ik vind niet dat dat heeft geholpen.

Lorenzo vertelt best veel aan mij, maar niet aan mijn ouders. Vroeger gingen we ook altijd samen op avontuur. We werden dan een soort van 'losgelaten op de camping', gingen we beesten zoeken.

Hij had heel vaak wisselende vriendinnen. Hij heeft een keer best lang verkering gehad, ik vond haar best raar. Het is zijn keuze.

Hij heeft ook een hele lieve kant. Mijn broer en ik spraken wel eens over de dingen die er thuis gebeurden, over de ruzies.

Mijn broer en mijn vader hadden vaak ruzie en hebben ook vaak gevochten. Ze hebben nu nog wel eens woorden, maar niet meer zo heftig als toen. Over niet naar school gaan, vanwege stress van iedereen en vanwege het binnensmonds praten van mijn broer.

Voordat ik op school had verteld over het misbruik, wist hij het al, hij was de eerste. Hij reageerde in mijn ogen wel oké, hij wilde mijn